

Csónakház A Római-Parton



Ezen a képen a bátyám csónakháza látható, ahová rendszeresen jártunk nyaranta. Én ott vagyok, balról a negyedik. Nagyon szerettem ide járni. Sokat jártam a bátyámmal és az ő barátaival. Az 1930-as években volt a bátyámnak ez a csónakháza a Római-parton. Akkor nagy divat volt, hogy a Dunán voltak csónakházak, amit meg lehetett venni. A nyarat rendszerint itt töltöttük. Ez volt akkor a szórakozás. Nagyon szép és hangulatos volt. Eveztünk, halásztak a fiúk, meg szórakoztunk. Kint is lehetett aludni, de általában reggel mentünk, este jöttünk. A csónakházban volt egy lakrész, a part felé nézett négy szoba, és a víz felé szintén négy szoba. Minden szobának külön tulajdonosa volt. Az épület mellett volt a csónakgarázs, és ott álltak a csónakok. Mindenkinek volt egy csónakja, nekünk kajakunk volt. Volt rajta terasz és zuhanyozó is. Konyha nem volt, hanem rezsón főztünk. Gyakran sütöttünk halat. Ami pici, apró halat kifogtak a fiúk, azt paprikás lisztben megforgattuk, és megsütöttük. Én nem szerettem, de a fiúk igen. A Duna vize akkor olyan tiszta volt, hogy lehetett benne fürödni. Akkor még a Duna-uszoda is létezett. A Ferenc József híd és az Erzsébet híd között volt két Duna-uszoda, az egyik női, a másik férfi. A bátyám ott tanult meg úszni. Túrázni is jártunk a hegyekbe, itt, Budapest környékén. Mindig vasárnap mentünk. Ilyenkor piknikeztünk is. A bátyám a Reáltanoda utcába, az Eötvös Gimnáziumba járt. Amikor elvégezte az iskolát, érettségizett, egyetemre akart menni, orvos szeretett volna lenni. De akkor lépett életbe a numerus clausus [Amikor Endrei Istvánné bátyja érettségizett, kb. 1926-ban, akkor a numerus clausus már hat éve érvényben volt. Lásd: Numerus clausus Magyarországon. -- A szerk.], a zsidók nem mehettek egyetemre, és akkor beadták őt kárpitostanulónak. Egy nagyon híres kárpitoshoz adták be, akinek a József nádor térre nyílt az üzlete. Aranykoszorús mester volt. Nagyon jó szakember lett ő is, és azért, mert nem mehetett egyetemre, és kénytelen volt iparosnak kitanulni, a szüleim gyűjtöttek pénzt, és kiküldték egy évre Párizsba. Akkor már kész kárpitos volt. Amikor hazajött, nyitott egy paplan- és kárpitosboltot a Podmaniczky utca 2-ben. A bátyám 1925--30-ban magyarosította a nevét Vajdára.